liep. Hij ging een nauwe dwarsstraat in, waar hij in een logement verdween.

't Was het logement van Madame Ruis. Lecoque kende haar zeer goed. Zij was een Spaansche, die op jeugdigen leeftijd te Parijs was gekomen en na veel avonturen met een Rus trouwde, met wien zij nu het logement hield. De bezoekers waren meestal venters, sandwichmen, zwervers en menschen, die van den eenen dag in den anderen leven. In een kwaden reuk stond de herberg niet, doch de politie had er meermalen een goede vangst gedaan. Lecoque bleef een half uur op den hoek van de straat staan en ging daarna ook bij Madame Ruis naar binnen.

Een dikke tabaksrook vulde het lokaal en om de ronde tafel, waarboven een groote eenvoudige petroleumlamp hing, die een rossig-triestig licht verspreidde, zaten vijf mannen in druk gesprek; een van hen was de vreemdeling, die allerlei moppen vertelde.

Toen de detective binnenkwam, keken allen op, doch vervolgden onmiddellijk hun gesprek.

„Goeden nacht, wat een beroerd weertje," zeide Lecoque.

„Net als je zegt," riep de vreemdeling. „Zeg, jij hebt je centen voor logies zeker bij elkaar gebedeld . . . Pauvre garçon, daar heb je lang voor gewerkt . . . 't Bedelen lijkt me geen goed werk te zijn!"

„Vooral niet als je menschen ontmoet, zooals jij er een bent."

Madame Ruis bracht Lecoque een glas wijn, en toen hij zijn consumptie betaalde, overhandigde hij haar ongemerkt een papiertje, waarop hij geschreven had: „Ik ben Lecoque, er is hier wat te doen." De vrouw wist genoeg, en zonder iets te laten merken ging ze weer achter de toonbank zitten breien.

Na eenigen tijd stond de vreemdeling op en liep de trap op en niet lang daarna gingen de overige bezoekers ook weg. Madame Ruis sloot de taverne en vroeg aan Lecoque: „Is het om die te doen, die naar boven ging?" — „Ja . . .Heeft hij een naam opgegeven?" „Neen.... Ik krijg toch geen herrie?"

„Neen hoor, daar behoef je niet bang voor te zijn . . . Hij heeft niets op zijn kerfstok . . . Ik volg hem maar . . Je kan me een grooten dienst bewijzen, door den man te geven wat hij je vraagt . . . . Ik denk dat hij kleeren van je wil hebben en misschien ook geld. Geef het hem want hij geeft het je dubbel en dwars terug . . . . Heb jij een strop, de justitie is er goed voor. Als de politie hier komt snuffelen, laat je haar niet toe . . . . je beroept je op mij . . . Ik ga nu heen en kom morgenochtend tegen zes uur, als smid gekleed, terug met een rijwiel . . . Op de fiets van je man leg ik beslag, die kan ik morgen wel noodig hebben. . . Ik reken op je steun. Je huis wordt vannacht veilig bewaakt."

* * *

Den volgenden morgen kwam de detective terug. De vreemdeling zat aan tafel en las in de „Matin". Lecoque was als smid gekleed en bood een rijwiel te koop aan; eerst aan Madame en toen aan den vreemdeling die in het geheel geen notitie ervan nam. Lecoque bleef aanhouden, toen smeet de vreemdeling boos zijn krant op tafel, stond op, betaalde zijn logies en vertering en ging mopperend de straat op.

Lecoque, die reeds lang gemerkt had dat van al zijn veronderstellingen geen enkele uitkwam, begon het geval zeer vreemd te vinden, te meer daar de vreemdeling geen enkele poging deed om zich te vermommen of ongemerkt uit Parijs te komen. En hij moest toch begrijpen dat zijn ontvluchting reeds lang ontdekt was en dat hij gezocht werd, zoodat het voor hem een gevaarlijk spelletje was om op klaarlichten dag door Parijs te wandelen. Een enkele maal dacht de detective zelfs dat hij een verkeerde volgde, maar dat was onmogelijk, want hij herkende zijn stem en op zijn kleeding zaten de sporen van de klimpartij. Nu het dag was zou het zeer moeilijk zijn den vreemdeling ongemerkt te volgen. Een uur lang had hij hem nu reeds nageloopen; de tocht was over Montmartre gegaan, door deftige en beruchte wijken en nu ging het naar het station, waar hij een kaartje nam.

Lecoque wachtte tot de man het perron was opgegaan, maakte zich aan den ambtenaar bekend, en vroeg hem eenzelfde kaartje als aan zijn voorganger verkocht was. De detective kreeg een kaartje naar Epernay, en stapte in den trein in de onmiddellijke nabijheid van het compartiment, waar de vreemdeling zat. Spoedig werd het sein tot vertrek gegeven en de detective hield de bewuste coupé goed in het oog.

De trein stopte te Epernay, maar van den vreemdeling was geen spoor te bekennen.

De detective huurde een auto en keerde zoo snel mogelijk naar Parijs terug. Hij moest lachen als hij eraan dacht hoe nijdig Baron Croix de Chapelle zou wezen als hij hoorde, dat de vogel gevlogen was. Hij zelf vond het een gewone zaak en het was niet den eersten keer, dat de eenige draad die je in een geval had, plotseling werd afgesneden; en vooral in dit geheimzinnig geval zou hij wel weer spoedig iets van den man hooren.

Alvorens naar den rechtercommissaris te gaan liet hij zich door den auto naar huis rijden, om zich te verkleeden. Op zijn kamer vond hij een brief, die volgens het zeggen van zijn huishoudster in de brievenbus was geworpen. Hij opende den brief en las:

„Brave Lecoque!

Zooals je weet, ben ik uit de gevangenis ontvlucht en ik noem mij daarom een vluchteling. Nu dan, de vluchteling groet u en verzoekt u ook de groeten aan Baron Croix de Chapelle te doen.

Erg piender zijn jullie niet en ik begrijp niet hoe jij als detective beroemd bent geworden.

Je zal het wel belangrijk vinden iets van mij te hooren en vooral van mijn vlucht.

Nu dan. Jelui gaven mij mijn kleeding terug met de mededeeling dat ik naar Londen gebracht zou worden. Eerst gevoelde ik mij daardoor ontmoedigd en dacht erover jelui alles te bekennen. Maar op hetzelfde oogenblik dacht ik: *ik moet vluchten.* 't Gelukte me en ik was in mijn nopjes, maar toen ik de ladder vond en zag, dat de lichten van de lantaarns laag gedraaid waren, begreep ik, dat jelui me lieten ontvluchten.

Een prachtig idee!

Al spoedig vraagt die brave Lecoque een paar sous aan me voor nachtlogies . . . . Je bent een grapjas . . . Je moet les in het grimeeren geven want als detective ben je niet veel waard.

Je liep er zelfs met dien fietsrijder in. Ik dacht: die zwerver kan Lecoque wel zijn, en als hij het is, dan vraagt hij natuurlijk aan dien wielrijder, wat deze met mij besproken heeft. Hoe het verder ging behoef ik je niet te zeggen.

(Wordt vervolgd).

NIEUWE DAHLIA'S.

Wij bieden onzen lezers op deze pagina een drietal afbeeldingen aan van nieuwe Dahlia's, die voor 't eerst door de firma G. J. Sax te Dordrecht in haar nieuwen catalogus werden geannonceerd. De foto hierboven is van een bijzonder fraaie en decoratieve Dahlia, de „Louise Germ." De bloemen zijn van onberispelijken vorm, terwijl ieder bloemblaadje mooi is gewelfd. De bloem is zeer groot en zachtgeel van kleur. Deze prachtdahlia verwierf op de groote plantenkeuring te 's-Gravenhage in September 1915 een getuigschrift van verdienste. Als snijbloem zal zij zeker overal gewild zijn en een groote toekomst hebben.

NIEUWE DAHLIA'S.

De Cactus Dahlia „Kalifsdochter", een zaailing uit de bekende reuzencactus Dahlia „Kalif". De bloem is zeer groot en sierlijk van vorm. De kleur is donkerpurper, waarover een warme gloed ligt. Ze is zeer rijk bloeiend en door haar hooge stengels leent ze zich uitstekend tot snijbloem.

NIEUWE DAHLIA'S.

De nieuwe, enkelbloemige Dahlia „Soleure". De bloemteekening is zeer in 't oogvallend en bekoorlijk. De kleur der bloem is zuiver wit, terwijl elk bloemblaadje scherp omlijnd is door een vuurrooden rand, waarbij de g oudgele schijfbloempjes (het z.g. hart) zeer mooi afsteken. De middellijn is slechts 5 à 7 cm., zoodat ze voor het vullen van kleine vaasjes of potjes uitstekend geschikt zijn. *(foto's Tepe).*